

Un duel

George Topârceanu

Eroii mei sunt doi cocoși
De rasă, pintenati, frumoși
Ca ofiterii la paradă.
Doi cavaleri aristocrați.
Dintr-o privire ofensați
Încep duelul fără spadă.
Au martori puii speriați.
Teren - o parte din ogradă,
Dar n-au motiv de sfadă,
Căci nu se știe-a cui e vina -
Misteru-nvăluie pricina, -
Deci: căutați găina...

Din amândouă părțile
Se-ncep ostilitățile.
Ei stau o clipă față-n față
Cu ciocurile la pământ,
Apoi deodată-și iau avânt
Și lupta-ncepe săltăreață:
Sar deodată,
Dau cu ciocul.
Cad alături,
Schimbă locul.
Bat din aripi,
Dau din gheare.
Unul cade,
Altul sare...
Iar s-atacă,
Iar se pișcă...
Dar deodată nu mai mișcă...
Față-n față, multă vreme,
Stau așa, ca două gheme
Neclintite
Și zburlete,
Până când, pe nesimțite,
Unul părăsește sfada,
Întorcându-se cu coada...*

Atunci ieși de sub șopron
Un folozof-clapon,
Urât
Ș-atâta de bătrân încât
A dat în mintea puilor...

El s-a oprit în fața lor
Cotcodăcînd sonor:
- Eu dezaprob acest conflict.
E o rușine, un delict
Nedemn de vremi civilizate.
Dar așteptăm un viitor
Cînd, mândri de chemarea lor,
Cocoșii nu se vor mai bate...
Voi vă certați pentr-o găină,
Dar nu vedeți? E curtea plină!
Ba treceți gardul la vecini,
Că și p-acolo sunt găini...
De ce vă puneți gheara-n gât?
Să lase unul cât de cât,
Să dea și celălalt ceva, -
Eu, cât de cât, socot c-o da!